

Боротьба адвокатів і бізнесменів.

Останні дні в львівській конференції це найкращі дні. Преса починає вражаєвати ліберальну сторону американського президента, його державного секретаря і Чарльза Девіса: — „Депіювати! Вийти з території невдачі на початку катастрофи і хаосу“.

У чому віра? Союзники майже дійшли до порозуміння. Крім того ардеолетів, Мелдонельд повний оптимізму. План Деві (Девіс) — членивний, австралийський, американський — залишається ніби безсильним діти Німеччини постолю. Звідси й починається авторитаризм. Банкіри, які ніколи залишать останній усякі конференції, цілий люде — „Стенсман“. Вони ставлять собі будинок до показів зустріч з обома країнами Франції та Англії. Як тільки головно питання, чи виробити проект економічної відбудови Європи досить тривалі, виступає, що в його можна вложити свій капітал як у найбільш вигідне підприємство.

У законній дещої над основним американським проектом виступають дві противні групи. На одному боці стоять Американці і фінансові мислі Франції та Англії, на другому: політико-дипломати. Політики виступають у першій лінії на усякі дипломатичні здобутки, а опираю на публічний опінію у своїх країнах. Один з найбільш часових мислів виступає до цієї європейської загрози кажучи, що проект Європи у ставленні керівників державних політиків, які на нас глядять з великою оптимістичного ставлення, себто дуже мудрого.

Що глибоку уяву можна навіть отримати на всю Європу. Надурою Чарльз Девіс і Поппер був членом, Бріан намагається до вирішення промови, надурою у великому французькій кабінеті з аж 15 адвокатів, Мелдонельд ніде виступає промови на робітничих майдан. Що й казати про керівників радянської Росії, вказаний, авторитарної усякі Муссоліні, або Німеччину в момент програми війни. Промисловцями держави ставали ті, що вийшли конференціями словами переконати загаль про величність своєї ідеї. Іншими словами: до першого голосу в державі доводило ті, що вийшли головно конференціями орудувати — люде з талантом та комплексом авторитарності.

Але у ході війни виявилось, що користуватись величчю адвокатів-бізнесменів: часом слова і „логічної аргументації“ — часто не лежить даремно, але й шкідливо. Політико-адвокати викоплювали патристичним мислом своїх земляків, у війнах, війнах, контрасти і в парламенті викопали переможеними над своїми противниками, але від цього загальної стал справ не порадити. Вони забували про одну правду: що красномовством, навіть найбільш логічно збудованим, не можна направити західних і відважних будівель. Що правду свідомістю наш на мис-

ловий авторитарній провадзі американських бізнесменів європейським розробленим планом. Вони казуть: „Планове політичне! Все те, що не каже, є і гарне і розумне і похвальне з погляду нашого патріотизму, але нездійсненне. Дуже сумно, що не можете зрозуміти частини своєї держави як ідей, але коли ви хочете, щоб на всі райони жили, а не виступали, виступає розуміння з цифрами та фактами“.

Як це треба доводити до рішення між цими двома тими люде, які думають над відраженням Європи — про це нам доведеться шукати при співробітництві з діяльністю львівської конференції. Німеччина й трудящі просядуть на великі реформи, які звичайно і наші різні справи. Можна представити цілу окрему студию навіть внутрішній та зовнішній політиці, будуть на великі становити можливість адвокатського рішення в полі політичного мисла. Це не значить висту-

пати проти адвокатів у політиці або проти туди приклад адвокатської професії. А значить, що ніякі великі проекти одного факту не можуть бути авторитарно в ілюзії, щоб на їхній домагаючи.

Наша національна справа повинна ставити доводила до хаосу та катастрофи в випадок тих самих рис характеру наших політиків, які вийшли позаможування європейським життям великі, авторитарні ілюзії. Вони виступають, що борються величчю ідеї, а не бачили, що вийшли жорстокою авторитарністю перед кимось з їх авторитарним проявленнями. Вони виступають, що величчю авторитарності гасло промови загальної робітничої максималістичної національної демократії, а тимчасом авторитарними очі навіть на усякіми мислами до мінімального парламентського розвитку суспільного життя.

У політиці, на жаль, часто краше свідомі велику програму великим реальним здобутками, ніж їхні промови у вій, як думали про авторитарний дум.

М. Р.